

Пет приказки

Валери Петров

Високо в бялата планина имало малка метеорологическа станция и в нея живеел един стар метеоролог. Той бил съвсем сам и когато му оставало свободно време, си съчинявал разни приказки и стихотворения. Ето и сега, като гледал през прозорчето тихия сняг, който валял навън, той си бил намислил нещо и вече го пишел на машинката си върху opakото на един лист за метеорологическо съобщение. И това, което си бил намислил, започвало така:

*Над капчука в игли,
сред парцали мъгли,
по заспали ели
сняг вали, сняг вали.
Тук през целия ден
няма никой освен
един малък елен,
просещ хлебец от мен...*

Но като стигнал до това място, едно малко еленче почукало с рога по стъклото:

– Това за ме-е-е-не ли е?

Метеорологът вдигнал очи от машинката.

– За те-е-е-бе! – казал той и продължил да пише.

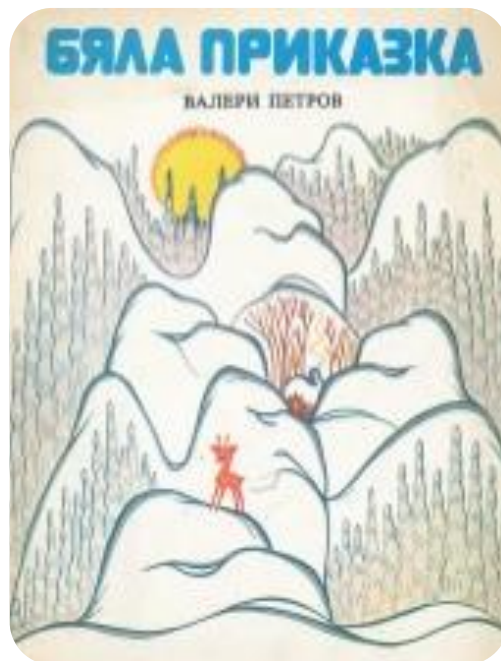
– Ама аз не ти прося хлебец! – казало еленчето малко обидено.

– Зная! – казал метеорологът. – Само че не ми пречи, защото не мога да си я донамисля.

– Какво да донамислиш? – попитало еленчето.

– Е как какво? Приказката!

Като чуло „приказка“, еленчето подскокнало от радост:

– Ама и аз искам да играя в нея!

– Че ти вече играеш.

– Ама и ти тогава!

Метеорологът се усмихнал.

– Не, аз съм голям – казал той. И прибавил: – И тъжен.

– Нищо! – настояло еленчето. – Ще играеш голям и тъжен! А пък ние ще те развеселим!

– Малко се съмнявам – казал метеорологът.

Но все пак прибавил:

– Добре. Бързай надолу, че приказката почва!

– Как почва? – попитало еленчето.

– Ами така. Не виждаш ли? Не чуваш ли?

Еленчето се огледало: снегът бил спрял! Ослушало се: отдолу, иззад елхите, долитали детски гласове!

– Децата от училището са дошли на ски – казал метеорологът. – Бягай на полянката! Много интересно ще бъде!

Той излязъл навън, за да очисти своите уреди от снега, който ги бил затрупал. Отворил сандъчето на единия, отворил на другия...

– А термометъра няма ли да погледнеш? – запитало го еленчето. То още не било тръгнало.

– Няма – казал метеорологът.

– Защо?

– Не е твоя работа. Какво разбираш ти от метеорология!

– Знам аз! – казало еленчето и заприпкало надолу. (А какво знаело, после ще разберем.)

И приказката започнала.

* * *

Скок! Скок! Скок! Еленчето вече стигнало до полянката, надникнало зад една пряспа и кого видяло? Видяло Ванчо от III^б клас. Той носел ските си на рамо. Спрял се, свалил раницата си и се навел да ги слага. Но докато си ги слагал, раницата се размърдала зад гърба му и почнала да се отдалечава.

– Стой мирно! – казал ѝ Ванчо.

И раницата се спряла на място.

– Ще се спусна веднъж и ще се върна. Разбра ли?

И раницата закимала, че е разбрала.

– И тогава ще те покажа на всички.

И раницата заподскачала радостно.
А Ванчо се плъзнал надолу със ските и изчезнал зад боровете.
Но едва изчезнал, раницата започнала да се търкаля, да издава
някакви звуци, докато най-сетне се разтвори и от нея изскочило...

Какво?

Едно коте!

Но какво коте? – пита се.

Ужасно разрошено и ядосано! Истинско чудовище!

Котето се отърсило, извикало подигравателно:

– Сбогом, Ванчо! Много ти здраве!

И тръгнало към гората, пеейки:

*Да те щипе,
да те скуби,
да ти сипе
думи груби!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!*

Мяу!

*Да те мята,
да те мачка,
да те смята
за играчка!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!*

Мяу!

Още не било завършило мяукането, и иззад храстчето над една
пряспа се раздало тънко:

– Браво! Браво!

– Фу! – изфучало котето и скочило от изненада нагоре. – Кой извика
„Браво!“?

– Аз – казало еленчето. Защото храстчето били именно неговите
рогца. То излязло иззад пряспата и се приближило към котето.

– Няма да се подиграваш, че знаеш ли? – казало котето.

– Аз не се подигравам. Много хубаво бе-е-е-е – казало еленчето.

– Така може – казало котето. – Викай още!

– Bravo! Bravo! – извикало еленчето, за да му направи удоволствие. – Само че защо пееш веднъж „кòтешка“, а веднъж – „котèшка“?

– За разнообразие – казало котето. – А ти защо имаш тази закачалка на главата си?

– Това са ми рогата. Всяка година ми пораства ново клонче. А какво е закачалка?

– Това, на което хората си закачат дрехите. Но ти не си живяло сред тях.

– Ама ти питомно коте ли си? – учудило се еленчето.

– А ти за диво ли ме мислиш? – казало котето.

– Ами да – с такива мустаци и опашка.

– И на тебе да ти ги дърпат всеки ден, ще ти пораснат така!

– И затова си побе-е-гнало?

– А как мислиш?

– От града самò чак дотук?

– Ванчо ме донесе в раницата си. Искаше да ме прави скиор. Ама аз му изядох цялата храна и избягах.

– А на него няма ли да му е мъчно?

– За храната?

– Не, за тебе.

– Ами – мъчно! Колкото на мен за него!

– А какво ще правиш в гората?

– Ще си намеря приятели, ама истински, не като него, и ще си играя с тях!

– Ами ако искаш тогава... – почнало срамежливо еленчето. И млъкнало.

– Какво „ако искам“?

– ... да станем приятели.

– Че добре! – казало котето. – Ама първи!

– Първи! – казало еленчето.

И двамата поели, подскачайки, между борове и преспи. Еленчето дори запяло началото на една песничка:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв? ...*

Колко весело било! Слънцето греело, снегът блестял като от слюда и хрупкал под копитцата на еленчето и лапките на котето.

– Къде ме водиш? – запитало по едно време гостенчето.

– При едно мое приятелче.

– А то къде е?

– Ей го! – казало еленчето. То посочило нагоре към върха на един бор и извикало.

– Сънльо-о-о!

– Сънльо-о-о! – извикало и котето.

Но отгоре се чуло само хъркане.

– Сънльо-о-о! Събуди се! – завикали и двамата.

Но чули само още по-силно „хр-р-р“.

– Няма да можем – казало еленчето, – то е ужасно сънливо!

Но в този миг от снега се подаде муцунката на едно лисиче.

– От една страна – казало лисичето, – то може да е сънливо...

Муцунката му изчезнала и се появила от съвсем друго място в снега.

– Но, от друга страна, е и лакомо, тъй че... – казало то.

И муцунката му пак изчезнала в снега.

– По-добре ще е да говориш от една страна! – казало еленчето. – Нищо не ти се разбира така.

Но лисичето продължило да се подава ту от една страна, ту от друга.

– От една страна, ще е по-добре..., но, от друга страна, няма да е по-добре... защото така се уча, като ме подгонят от една страна... да избягам от другата.

– А ако те подгонят от двете? – попитало котето.

– Тогава ще избягам от трета! – отговорило лисичето и наистина този път се подадо от трето място. Но най-сетне излязло, изгънало опашката си и запитало:

– Ти си избягало от Ванчо, а?

– Откъде знаеш? – учудило се котето.

– Чух ви, като си говорехте – казало лисичето. – Искаш ли да станеш приятел и с мен?

– Ама първи!

– Първи!

– Хайде!

– Хайде!

И тримата тръгнаха весело из гората и запели:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...*

– Чакайте! – досетило се еленчето.

– Какво има?

– Забравихме Сънльо!

– Вярно! – казало котето.

То и еленчето завикали пак нагоре:

– Сънльо-о-о!

Но отгоре се чуло пак само хъркане.

– Колкото и да викаме, не се събужда – казало еленчето.

– Хи-хи! – засмяло се лисичето. – Хи-хи!

– Защо се смееш? – казало котето.

– Защото ако, от една страна, не се събужда, като го викате, то, от друга страна, ако кажа малко по-силно, че наблизо има медец...

То наистина казало тази дума малко по-силно и, още не я било доизрекло, и една кафява топка тупнала от бора в бялата пряспа.

Това било, разбира се, едно мече – смешно и рунтаво.

– Медец? Мрр! Къде има медец? – изръмжало то, като си търкало очите.

– В съня ти, хи-хи! – казало лисичето. – Защото много сладко спеше!

– Какъв сън, бе! Какъв сън! – изръмжало обидено мечето.

– Добре де, добре! – казало еленчето. – Имаме си ново приятелче.

Ела да играем с него!

– Вие на какво играете тук? – запитало котето.

– На „ритни-шишарка“! – казало еленчето.

– На „прескочи-пънче“! – казало лисичето.

– И на друго какво? – запитало котето.

– Ами на всичко... на ритни-шишарка – пак казало мечето. Толкова им били игрите в гората.

– Фу! – казало котето. – Вашето „всичко“ не е нищо! Аз ще ви науча на дама, на криеница, на стражари и апаши, на кралю-порталю, на рими, на панделки, на топчета, на статуи...

– Иха! – заподскачали от радост горските животинчета.

А мечето извикало:

– Ще бъдем първи приятели с тебе!

Но този път еленчето казало:

– Е да, ама...

– Е, като не щеш, иди си! – казало лисичето.

– Не че не ща – казало еленчето, – но си спомних едно стихотворение. Да го кажа ли?

– Само да не е дълго! – казало котето.

– Не е – казало еленчето.

И издекламирало следното стихотворение:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва;
пръв за теб пролива кръв –
ето за това се казва,
че приятелят е „пръв“!*

– Браво! Браво! – завикали малките приятели.

Само котето казало:

– Това стихотворение не е детско и не е за животни!

– То се знае, че не е! – казало лисичето. – Той си го е измислил за себе си.

– Кой „той“? – учудило се котето.

– Метеорологът! – казали едновременно мечето и еленчето. – Той винаги си го пее, докато преглежда уредите си.

– И той е един метеоролог, хи-хи! – казало лисичето. – В кутията на термометъра му едно синьо птиче си е свило гнездо и му стопля живака, а той не вижда.

– Може да вижда – казало еленчето.

– Е, като вижда, защо от три седмици праща долу завишени сведения? – казало лисичето.

– Заради птичето – казало мечето. – Толкова ли не разбираш?

– Аз разбирам, но исках да разбера дали вие разбирате – казало лисичето. – Но за какво сме седнали да говорим? Я да чуем градските игри!

– Да започнем с криеница! – казало котето. – „Ала-баланица – турска-паница – ей-гиди Ванчо, наш капитан-чо!“ Мечо жуми до сто! А ние ще се крием! Хайде!

Мечето се опряло на дървото и започнало да брои на глас, а другите изчезнали.

Минала минута. Минали две.

Скритите животинчета започнали да се промъкват към дървото, затичали се и се „заплюли“.

— Пу! Пу! Пу!

Но нищо не се получило.

– Той е заспал! – казало еленчето.

– Сънльо!

– Няма да играеш! – викали всички.

Но лисичето се досетило за нещо.

– Всъщност, от една страна, това е зле, защото се развали играта – казало то, – но, от друга страна, това е добре, защото трябва да се погрижим за гостенчето. Къде ще живее? Какво ще яде? За това никой не мисли. Всички казват: лисиците са хитри. Но не лисиците са хитри, а другите животни са глупави. Хи-хи!

– Да го заведем при мете-е-е-оролога! – предложило тихо еленчето.

– Вярно! – извикало мечето.

– Върви с нас! – казало лисичето. – Ако го вземе, ще бъде чудесно!

– Добре – казало котето.

И всички тръгнали към метеорологическата станция.

Ето че стигнали. Метеорологът стоял на полянката пред своите уреди и викал нагоре към някого:

– Дай ми го!

– „Никога-а-а-а! Никога-а-а-а на този свят!“ – крещял отгоре някой като певица от телевизията.

– Дай ми го, ти казвам! – викал метеорологът.

– „Никога-а-а! Никога-а-а!“ – се чувало отгоре.

– Никога, никога – казал метеорологът, – но във втората половина на деня се очаква понижение на температурата и ще ми поискаш да те пусна вътре!

Четиримата гости се спогледали.

– Добър ден – казало плахо еленчето.

– Добър ден – отвърнал метеорологът, без да престава да гледа нагоре.

– Пак сврачето ли? – запитало лисичето.

– Открадна ми транзистора! – казал метеорологът.

– И не ти го връща? – казало мечето.

– Не само не ми го връща, но не ме оставя да спя!

– Скоро ще му се изхабят батериите – казало лисичето.

– Те се изхабиха, но то научи наизуст песните – казал тъжно метеорологът.

– Ще го отучим! – казало котето.

Никой не бил забелязал кога то се било отделило, кога се бе изкатерило на бора и смъкнало транзистора оттам.

– Благодаря ти – казал метеорологът, като поел транзистора.

– А него какво да го правя? – попитало котето, като измъкнало иззад гърба си и сврачето, съвсем разрошено.

– То ще обещае, че няма вече да пее – казал метеорологът.

– Няма вече! „Никога-а-а на тоя свя-я-я-ят!“ – пропяло отново сврачето.

Пуснали го и то наистина замлъкнало и почнало да подскача около тях. Така станали петима приятели. Метеорологът погледнал към котето.

– А ти кое си? – казал той. – Не те познавам.

– Защото току-що пристигнах от града – отговорило важно котето.

– Ние дойдохме... – почнало мечето.

Но метеорологът го прекъснал:

– А ти защо не си спиш в дупката?

– Не ми се спи! – казало мечето, като се прозидало.

– Не ти се спи! – казал строго метеорологът. – И децата знаят, че мечките спят зиме летаргичен сън.

– Летаргичен сън се спи лете! – казало мечето.

– Ще ти дам аз едно „лете“! – усмихнал се метеорологът. – Е, какво искате?

– Дойдохме да те помолим – казало бързо лисичето, като въртяло опашката си. – Понеже, от една страна, ти живееш сам и си голям и тъжен, а, от друга страна, това коте няма къде да живее, може би ще искаш да го вземеш? То е много добро!

– Че като е добро, защо е напуснало дома си? Няма ли си приятели там? – попитал метеорологът.

– Имах един – Ванчо, но той ми дърпаше опашката! – казал котето.

– И вече не сте приятели? – казал метеорологът.

– Не сме! – казал котето.

– Хм! А да ловиш мишки умееш ли? – казал метеорологът.

– Фу!

– А да гониш макара?

– Фу!

– А да бъркаш в кухнята?

– Фу! – казал котето, без да се замисли.

– А, така ли? – казал метеорологът. – Тогава не те ща!

– То чу „мъркаш в кухнята“, а не „бъркаш в кухнята“ – намесило се лисичето. – Получи се недоразумение.

– Знам ги аз тези недоразумения! – казал метеорологът.

– А да мъркаш, значи, умееш?

– М-р-р-р-р! – измъркало котето силно като мотопед.

– Достатъчно – казал метеорологът. – А не искаш ли да се върнеш при своя, как беше, Ванчо?

– Брррр! – казал още по-силно котето.

– Ясно – казал метеорологът.

– Значи, взимаш ме? – зарадвало се котето.

– Ами! – казал метеорологът. – Кой е казал такова нещо?

Животинчетата били много неприятно изненадани и започнали да му се молят:

– Вземи го бе!...

– То ще те слуша!

Но метеорологът не се съгласявал:

– И дума да не става!

– Ще го вземеш! Ще го вземеш! – казал еленчето.

– Я, пораснаха ти рогата! – погледнал го малко строго метеорологът.

И еленчето се засрамило и навело глава. То било тъй тъжно, че метеорологът прибавил:

– Да, да, много са порасли дори. Я, как боцка това новичкото! Значи, ти днес навършваш...

Но не успял да продължи, защото лисичето излязло напред и казало:

– Чичо метеоролог, понеже еленчето има днес рожден ден, то иска, вместо да му даваш подарък, да вземеш котето.

И метеорологът нямало какво да прави, съгласил се:

– Добре, от мен да мине!

Всички завикали: „Ура!“, а пък сврачето се разкрещяло:

– „Няма да има край любовта ни-и-и-и!“ Но какво станало в този миг?

В този миг

чул се вик:

– Мачоооо!

Всички се послушали. И в тишината, още по-ясно и по-отблизо се чуло!

– Мачоооо!

И без заповед всички – освен метеоролога, разбира се – се изпокрили, кой където можал, сред уредите.

И ето че се появил Ванчо. Той бил без ски и без раница, разчорлен и задъхан.

– Добър ден, чичо! – казал Ванчо. – Чичо, не си ли видял едно коте?

– Какво коте? – престорил се на учуден метеорологът.

– Едно такова – ръждиво, мъничко! – казал Ванчо, почти разплакан. – Значи няма го?

Вместо да му отговори, метеорологът запитал:

– Ти да не си го мъчил?

– Не съм!

– А опашката не си ли му дърпал?

– Съвсем малко – признал си Ванчо.

– Че защо тогава е побягнало? – учудил се метеорологът.

– То не е побягнало, ами се е загубило. Излязло е и се е загубило.

– Излязло откъде?

– Ами... от къщи – излъгал Ванчо.

– От къщи чак дотук?! – още повече се учудил метеорологът.

– Ами да! Сигурно е дошло с автобуса и после с лифта! – продължил да лъже Ванчо.

– С лифта? И сега какво ще правиш?

– Ще го търся, какво?

– Аз на твое място щях да си намеря друго. Котета колкото щеш! – казал метеорологът.

– Да, „колкото щеш“! То не е обикновено коте, то ми е приятел! – съвсем разплакан извикал Ванчо и хукнал да търси котето си из бялата гора:

– Мачооо! Мачоооо!...

Малките животни наизскачали от скривалищата си. Всички били весели, само еленчето – не.

– Ти защо му отговори така? – казало то на метеоролога.

– Как? – попитал го той.

– Че не си виждал котето!

– За да се откаже, защо! – намесило се лисичето. – Но щом толкоз иска, нека го търси!

– Нека! – казало котето. – Само че...

– Ха-ха! Как го излъгахме! – подскочило мечето. – Сега ще живееш тука и ще си играем! Тук е хубаво, нали?

– Хубаво е – казало котето и пак повторило: – Само че...

– „Само че“ какво? – запитал го метеорологът.

– Само че искам да се върна при него! – казало неочаквано котето.

Не го казало много високо, но всички го чули и както скачали, изведнъж се вкаменили на местата си, сякаш вече се били научили да играят на статуи. И така стояли дълго, докато метеорологът проговорил:

– Искаш да се върнеш при него, така ли?

– Да.

– Е, защо?

– Защото ми е приятел – казало котето. – Я как ме търси!

– Търси те, за да ти дърпа още опашката, хи-хи! – казало лисичето.

– Не е за това – казало котето.

– И мустаците, мр-мр! – казало мечето.

– Не е за това! – казало котето.

– А защо тогава? – попитало еленчето.

– Защото ми е приятел! – казало пак котето. – И мустаците са си ми такива по рождение!

– Хи, приятел! М-р-р, приятел! – нахвърляли се върху него лисичето и мечето.

– Не се знае – казал метеорологът. \$ Не трябва да решава така бързо. Истинските приятели не се намират на всяка крачка. Има едно стихотворение ...

– Знаем го! Знаем го! Много е тъжно и голямо! – развикали се всички. – Но как да разберем дали му е приятел, или не му е приятел?

– Виж, това е наистина много мъчно – казал метеорологът.

– Няма ли барометри за приятелство? – попитало еленчето.

– Има, но и те са големи и тъжни – казал метеорологът. – И все пак да помислим!

И той дал знак на малките животни да се сгушат около него. Всички събрали глави и си зашепнали. Не се разбирало какво кроят, само от време на време се чувало:

– Аз – това! Аз – това! На изпитванка!

– Шу-шу-шу.

– Иха, че интересна!

– Шу-шу-шу.

– Ама да не стане страшно!

– Шу-шу-шу.

– Само така! Да! Да!

– Шу-шу-шу.

Като се наговорили, всички вдигнали глави.

– Ще видите, че ще издържи! – казало котето.

– Вие, да видим, дали ще издържите! – казал метеорологът.

– Ще издържим! Ще издържим! – развикали се всички.

И се пръснали в разни посоки, като оставили големия си и тъжен приятел да гледа след тях.

И какво станало после?

Ето какво станало.

Ванчо вървял сред бялата гора и викал котето си. Но вместо котето, задъхано, отнейде се появило лисичето.

– Бягай! Бягай! – извикало му то.

– Защо? – казал Ванчо.

– Мечката! Иде насам и каквото срещне, изяжда го! Това е Мечата гора, не знаеш ли? Тука е пълно със стръвници!

– А не видя ли едно коте? – запитал изплашен Ванчо.

– С дълга опашка ли беше? – запитало лисичето.

– Да!

– И с дълги мустаци?

– Да!!

– И със зелени очи?

– Да!!! – съвсем изплашен казал Ванчо.

– Не съм го виждало – казало лисичето. – Бягай да бягаме!

И самò избягало. А между снежните клони се мярнало нещо голямо и тъмно, което танцувало и пеело:

*Аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица,
със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!
Връщай се, момче,
връщай ми се, че...*

*аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица
със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!*

*Връщай се, момче,
връщай ми се, че...*

Ванчо се уплашил, разбира се, но все пак събрал смелост.

– Няма да се връщам! – казал той. – Там е котето ми! Там е моят приятел!

И продължил пътя си.

– Добре, но на твоя отговорност! – изревала след него мечката.

А то не било истинска мечка, а кожухът и ушанката на метеоролога – малките животни ги били окачили на едни тояги, за да плашат с тях Ванчо.

Лисичето изскочило първо изпод кожуха.

– Май ни позна! – казало то.

Изпод кожуха изскочило и котето:

– Не ви е познало, ами ми е приятел! Стига сме го мъчили!

– А той тебе как те е мъчил! – грачело сврачето.

– Колко ме е мъчил? Много малко даже! Аз да знаете какви пакости съм правило!

– Каквото и да си правило, не може да те пуска с парашут от третия етаж! – казало мечето.

– Той само ме държеше над балкона! Даже беше интересно! – викало котето. – Оставете го!

– Ами и на нас ни е интересно! Идвай! Идвай! – развикало се лисичето.

И всички захвърлили кожуха и ушанката и отново хукнали след Ванчо.

А той вървял из гората и продължавал да вика своето коте:

– Мачо-о-о! Мачо-о-о!

И изведнъж наоколо му започнали да се въртят разни призраци и таласъми. Всъщност нямало нищо страшно, защото това били пак нашите познати – животинчетата, – но Ванчо не знаел, че са те, и се разтреперал.

Облечени в разни пижами и чаршафи, с кофи, нахлупени на главите, животинчетата се въртели около него и викали:

– *Хихи-хи-хи! Ха-ха-ха!*

Кой е скрит зад таз елха?

– *Туй хлапе какво ли дири
между толкова вампири?*

– *Дири си белята то,
двеста хиляди на сто!*

– *На тоз свят един живот е —
той за някакво си коте!...*

– *Коте ли? Видях го аз!*

– *Че къде е то тогаз?*

– *От три часа вампиряса!*

– *А какъв му е адреса?*

– *Таласъмска 103!*

– *Я, върви го намери!*

– *Искаме да видим ние,
как кръвта му ще изтне!*

– *Като паяк на муха!*

– *Хи-хи-хи-хи! Ха-ха-ха!*

Докато таласъмните танцували около него, Ванчо викал:

– Не ме е страх! Няма духове! Другарката учителка каза, че няма! Махайте се, че като ви хвана!... Не е вярно, че е вампирясало! Той е мой приятел! Ние се обичаме с него!

И макар че бил много изплашен, пак събрал смелост, успял да разпъди духовете и се затичал нататък.

А пък горските животинчета започнали да си прибират костюмите. Прибрали ги и седнали омърлушени в снега.

– Нищо не излезе! – признало си дори лисичето.

– Не се плаши – казало мечето.

– Плаши се, но побеждава страха си – казало еленчето.

– Аз ви казвах! Аз ви казвах! Стига толкоз! Стига сте го мъчили! – молело ги котето.

– Може пък да му е приятел – казало мечето.

– Пръв! – казало еленчето. – Да кажа ли стихотворението?

И в този миг се появил метеорологът.

– Не бързай да го казваш! – засмял се той. – Нека аз първо да кажа метеорологическото предсказание за след малко! – И зачел: – „... рязко спадане на налягането и температурите, с образуване – по планините – на снежни бури, гъста облачност и краткотрайни замразявания на носовете“...

И още недоизрекъл тези думи, облаци скрили слънцето, планината станала мрачна и студена.

А Ванчо вървял сред преспите. И метеорологът му говорел през една фуния:

– Иде студът!

Дори живака

(дъ-дъ-дъ-дът)

със зъби трака!

Върни се, детенце,

върни се, момченце,

да ми не станеш

на ледено парченце!

Иде студът!

Дори живака

(дъ-дъ-дъ-дът)

със зъби трака!

И не стигал студът, но силен вятър разтърсил дърветата, хвърлил сняг в очите на Ванчо, заблъскал в гърдите му. И гласът през фунията завил:

*– Връщай се, малкият! Чувай как в клоните
свирят циклоните и антициклоните!
Тяхната ледна виелица прави я
господин Андерсен от Скандинавия!*

И крачките на Ванчо ставали все по-бавни. И гласът през фунията му шепнел гальовно:

*– Ей я, умората, ей я, умората,
ей я най-сладката сладост на хората.
Ей я, умората, тихичко пееща,
ей я, умората, люлки люлееща.
Стига напругал си детските мускули!
Колко по-силни от теб са напускали
боя с врага в резултат на умората.
Ето не чувстваш ли? – Таз ти е втората
крачка насън. А пък таз ти е третата.
Тази – четвъртата. А тук, под дърветата,
ако поседнеш за мъничко само, да
си отпочинеш, и никога няма да...*

Но, слава богу, сврачето, като чуло думата „никога“, не издържало, изпляскало с криле и литнало, крещейки:

– „Никога-а-а! Никога-а-а-а!“

И това спасило Ванчо. Той се стреснал и извикал:

– Махай се, уморо! Там е котето ми! Там е моят приятел! – и продължил нататък.

Но бурята не се предавала. Тя грабнала сврачето, завъртяла го и го хвърлила към едно борче встрани, зад което се били скрили малките животни.

– Защо разваляш играта? – извикало му лисичето.

– Ами дожаляло му е! – казало еленчето. То самò било нажалено.

– А на мен? – извикало котето. – Мен не ми ли е жал, мислите? Стига сте го мъчили! Той вече доказа! Не е честно! Пуснете ме! Чичо Метео-ро-ло-о-о-ог!

То се отскубнало от мечето и лисичето, които го дърпали назад, с един скок се хвърлило през вилицата към Ванчо и го прегърнало:

– Ванчо, аз съм тук! Не бой се!

– Мачо! – извикал зарадван Ванчо.

И в миг всичко се преобразило. Бурята стихнала. Топло слънце засияло над планината и метеорологическата станция. И Ванчо, и котето, прегърнати, запели заедно с другите малки животни:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня, да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва,
пръв за теб пролива кръв —
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!*

– Дотук добре – казал... кой мислите?

Познахте. Метеорологът. Той се бил появил отнейде, все още с фунията в ръка.

– Аз ви казвах! Аз ви казвах! – викало и скачало котето. – Той ми е истински приятел! Аз само накрая му помогнах!

– И добре, че му помогна все пак! – казал метеорологът.

– Защо? – попитало котето.

– Е как защо? – учудил се метеорологът. – Ти да не мислиш, че него изпитвахме досега?

– А кого? – смаяло се котето.

Животинчетата се вкаменили отново, сякаш за втори път играели на статуи.

– Кой ще каже кого? – попитал метеорологът.

Животинчетата мълчали. Само лисичето смънкало:

– От една страна... – и млъкнало.

– Който знае, да си поклати рогцата! – казал метеорологът.
И еленчето поклатило рогца.
– Казвай тогава!
– Него – казало еленчето и – боц! – боднало лекичко котето.
– А? – казало само котето. И всички се засмели.
– Тебе бе, котарако – казал метеорологът, – дето бягаш в гората и оставяш приятеля си без приятел, защото малко те бил помачкал и носил в раница.
– Аз вече няма! – обещал Ванчо, като прегърнал котето си. А котето мълчало засрамено.
– Тебе изпитвахме – продължил метеорологът, – за да видим дали го заслужаваш! Да видим докога ще търпиш да го мъчим!
– Е, издържах ли? – казало котето.
– С три и половина – казал метеорологът, – но за котка и това е много.
Мечето, лисичето и сврачето отново се засмели.
– Няма какво много да се смеете – казал метеорологът. – И вие трябва да знаете, че приятелството не е „Хайде да си поиграем!“ или да използваш транзистора на приятеля си. Приятелството е...
Но се усмихнал малко тъжно и не довършил. Казал само:
– Хайде, изпратете ги до долната поляна, че другарката учителка ще му скъса ушите!
И всички – без метеоролога и еленчето – тръгнали надолу.
– Сбогом! Сбогом! И да не забравяте приятелите си! – казал метеорологът.
– Никога! – извикали малките животни.
Това прозвучало много поучително, но, слава богу, сврачето пак не се съдържало и този път успяло да изпее докрай своята песен:

*Никогаааа! Никогааа на тоя сваяят,
дорде си младаа и аз съм млааад,
няма да има край любовтаааа ни,
няма да има край радосттаааа ни!
Никогааа! Никогааа!*

Това било така смешно, че всички изръкопляскали и завикали „Ура“, а сврачето се поклонило и казало:

– Благодаря за вниманието!

И малките животни поели надолу по белия склон.

Останали само метеорологът и еленчето.

– Не беше право! – казало еленчето.

– Кое? – запитал метеорологът.

– За да изпиташ котето, измъчи момчето!

– Какво? Какво? – казал метеорологът.

– Сам знаеш – казало еленчето.

– Ама това беше приказка – казал метеорологът.

* * *

И наистина приказката била завършила – отново бил завалял снегът, метеорологът пак седял пред своята пишеща машинка, а еленчето надничало през стъклото.

– Е че какво като е приказка? – казало то.

– Това, че аз съм си го измислил и мога да си го мъча, колкото си искам! – казал метеорологът.

– А! – казало недоволно еленчето. – А всичко ли бе-е-еше измислено?

– Да. И рогчето. Нали за него питаш?

Еленчето кимнало.

– А защо я измисли точно такава? – попитало то.

– Каква „такава“?

Еленчето замълчало и после казало:

– Ти имаш ли си приятели?

– Че ти малък приятел ли си? – казал метеорологът.

– Не-е-е, наистина!

– Я, какво любопитно двукопитно! – казал метеорологът. – Виж, за „наистина“ си малък! Хайде, бягай!

И еленчето изтичало в бялата гора. А метеорологът останал още малко пред машинката си, за да довърши това, което бил съчинил (и което не е за малки еленчета и дечица):

...Нито звън на шейна,

нито глас на жена,

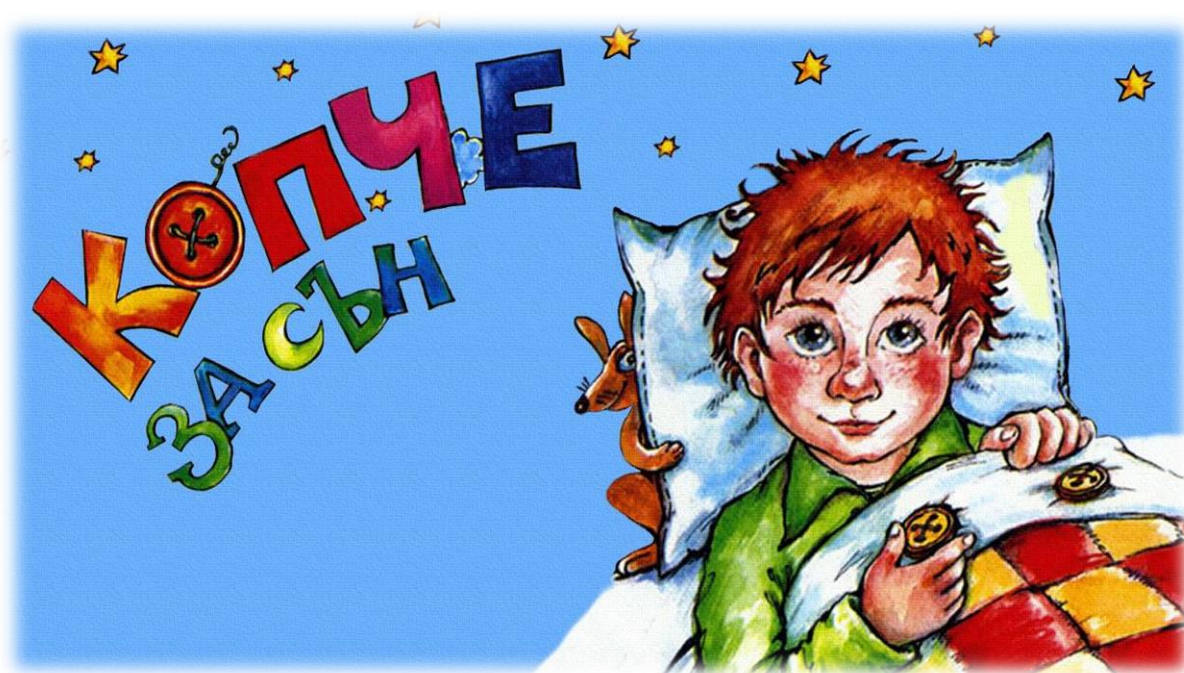
вредом само една

тишина, тишина.

Сняг вали, сняг вали

над заспали ели...
Не боли, не боли,
преболява, нали?

Източник: https://chitanka.info/text/9158-bjala_prikazka

Тихо! Искате ли да надникнем в стаята, където е креватчето на малкия Оги? Добре. Ето ни вътре. Лампата е угасена и в тъмното се вижда само една картонена кутия от телевизор, пълна с играчки, и бялата възглавница, в която е потънала главицата на Оги. До него е полегнал и дядо му, тъй като Оги още не е свикнал да заспива сам – плаши го тъмният ъгъл отсреща. Там наистина се крие нещо, само че то никак не е страшно, дори напротив. Но после ще разберем какво е – сега да чуем какво си говорят двамата в тъмното.

– Ще има ли „Миш, Миш“? – пита дядото.

– Няма да има! – казва Оги. – Ще има приказка!

– Приказките утре! – казва дядо му.

– Утре ще си играя!

– Е тогава вдругиден. Хайде!

Дядото се надвесва над Оги, друга бялата му възглавница и го приспива с думички, които сам си е измислил:

– *Миш, Миш, Миш,*

време е да спиш –

целият квартал вече е заспал:

спинкат стъпалата,

спинкат перилата,

асансьорът спинка,

спрял като картинка...

Но Оги си знае своето:

– Не искам "Миш, Миш"! Искам приказка!

– А "сънливото копче" държиш ли го?

– Държа го. Ама гушни ме!

– Ето!

Как сладко са се гушнали двамата! Оги стиска копчето на пижамката си. То е специално – когато го държи, Оги по-лесно заспива.

– А може ли да го въртя? – пита той.

– Може, но малко.

– Защо?

– За да не се скъса, защо! – казва дядо му. – И само по часовниковата стрелка.

– Какво значи? – не разбира Оги. И дядото му показва:

– Значи, ето така. Насам.

– А насам не може ли?

– Не.

– Защо?

– Защото времето ще се върне назад, ще стане рано и няма да можеш да заспиш.

– Ама аз не искам да спя!

– То се знае – казва дядо му. – Та за какво ще бъде приказката?

– За рибки! – казва Оги, съвсем наслука.

– Добре, за рибки – казва дядо му. – Само че трябва да я измисля.

Затвори си очичките.

– Затворих ги.

– Без да ги стискаш.

Но какво става? Както всяка вечер, и този път откъм картонената кутия долитат музика, звънтене, гласове: играчките на Оги още не искат да се укротят. Чувайте ги само какво говорят в лявото му ушенце (това, което не е затиснато от възглавницата):

– *Какво правиш, бе, Оги, всички тука те чакат:*

Въртолетът излита и под пара е влакът!

– *Оги, пусни ни в кревата –
няма да вдигаме шум!*

*По е приятна играта,
щом се играе на ум!*

– *Циркът започва! Циркът започва!*

Цирк чуждестрански на българска почва!

*Купувай билети, купувай билети –
десет места не са още заети!*

– *Аз съм твоят часовник, макар малко наужжим,
но си имам махало и виж как го клатушкам:*

Тик-так,

тик-так,

часовете във мен

са все за игри,

24 на ден

не ми стигат дори!

– *Пожарна! Пожарна!*

Пътувам за Варна!

– *Какво че вече нощ е,
играта няма край!*

Недей заспива още!

Играй! Играй! Играй!

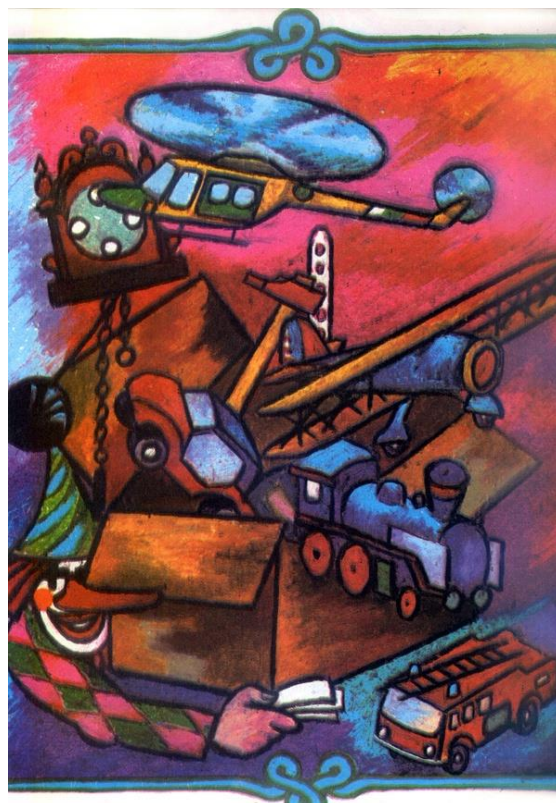
Само че докато играчките пицят и звънтят в кутията, от другия ъгъл на стаята (онзи, тъмния, за който казахме) иде съвсем друг глас. И чудно е, че той шепне съвсем тихо, но Оги все пак го чува и то с дясното си ушенце (това, което е затиснато от възглавницата). Ето какво му казва тихият глас:

– *Аз съм съня ти,*

аз съм съня ти,

но лицето ми ти не познаваш, защото

колкото пъти,

*колкото пъти
съм ти идвал на гости, ти спиш във леглото.
Но това е шега,
хайде, спи и сега
сред сребърни нишки,
сред танци на мишки,
сред чисти въздишки –
на големите даже
аз пречиствам сърцата,
а какво да се каже
за съня на децата?*

Но докато шепне Сънчо, дядото е намислил приказката си.

– Хайде! – казва той. – Започваме... Имало едно време три рибки. Едната била послушна. И втората била послушна. А третата и тя също била послушна, само че малко напротив. Майка им ги извикала веднъж и им казала: „Деца, трябва да се пазите много от въдиците!“...

– Какво е въдица, бе, дядо? – пита Оги в тъмното.

– Ще чуеш – казва дядото. И продължава: – „Въдицата, деца – казала майката на рибките, – е една кука, с която хората ни ловят. Мушват я в един червей и я пускат, вързана за конец, във водата. Ако някоя глупава рибка лапне червея, хваща се на куката и я издърпват. Затова, деца мои, като видите червей,

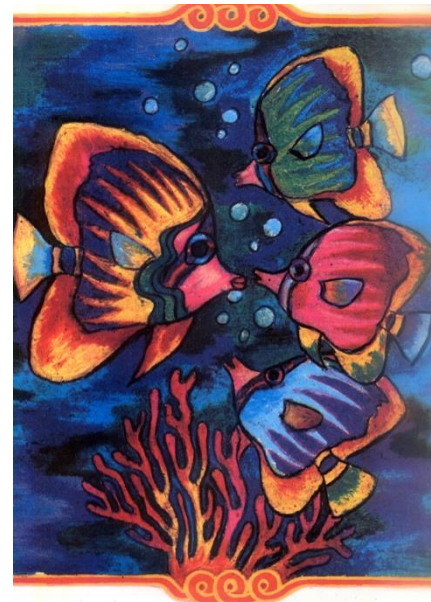
*имайте предвид
старата поука:
ако е извит,
значи е със кука!*

Запомнихте ли?“ И трите рибки една след друга казали: „Запомних, майчице!“ „Запомних, майчице!“ Само третата също казала: „Запомних, майчице!“, но после прибавила на себе си: „Само че малко напротив!“... Добре, но един воден червей ги чул и...

– Дядо, има ли водни червеи? – пита Оги.

– Има, в интереса на приказката – казва дядо му. И продължава: – Един воден червей, значи, ги чул и си казал:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах,*

*не ме е вече страх
от рибешки стомах!
Вместо в дупка
да се крия,
като кука
ще се вия.
Тъй страхът им, че съм с въдица,
ще ме пази нощ и ден –
не разбирам: отгде въдят се
толкоз хитрости във мен?"*

И ето, първата рибка се приближила до червея и той, като я видял, веднага се извил на кука и станал неподвижен. Тя го огледала от всички страни и си казала:

*„Имам аз предвид
старата поука –
този е извит,
значи е със кука.“*

И се отдалечила. А червеят почнал да танцува от радост зад гърба ѝ:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах,
не ме е вече страх
от рибешки стомах!“*

С втората рибка се случило същото. И тя, като видяла червея, си казала:

*„Този е извит,
значи е със кука.“*

И също отминала. И червеят пак затанцувал:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах...“*

Но тогава край него минала третата рибка. А тя била тази, дете била послушна, само че... как беше?

– Малко напротив! – казва Оги. Той никоя подробност не забравя.

– Да – казва дядото. – Тя видяла извития червей, но си казала:

„Нямам аз предвид

*никаква поука.
Аз съм страшен кит –
я, ела ми тука!"*

И отворила една голяма, лакома уста. Червеят изпищял: „Имам въдица! Имам въдица!“, но непослушната рибка го лапнала – ам! – и готово! И така свършила приказката... Хайде, сега да спим!

Но Оги не е доволен.

– И защо го лапнала? – казва той плачливо.

– Защото рибките се хранят с червеи – обяснява дядо му.

– Хайде!

– А той защо нямал кука?

– Защото куката би била дидактика. Ти знаеш ли какво е дидактика?

Оги, разбира се, не знае какво значи тази „възрастна“ дума. (И вие не я знаете, но това няма значение.) На него само му е мъчно за червея. А дядо му вече е подхванал своята приспивна:

– Миш, Миш, Миш,

няма ли да спиш?

Запуши ушета –

Сънчо вече шета!

Затвори очички,

както правят всички,

че на твоя дядко

времето е кратко,

и не бива, Миш,

да му го хабиш...

Само че играчките от картонената кутия отново се обаждат в едното ушенце на Оги:

– Луноход № 5

с апарат-автомат:

щом не може напред –

върът! – и тръгва назад.

Ела насам,

слезни от кревата –

без теб съм сам

като на луната!

– „Дядо и ряпа“! „Дядо и ряпа“!

Дядо чете ме, а Огито зяпа!

Но в другото му ушенце гласът на Сьнчо от тъмния ъгъл пак надвива техните викове и звънтене:

*... На големите даже
аз пречиствам сърцата,
а какво да се каже
за съня на децата?...*

И дядото се мъчи да му помогне със своята приспивка, той друга бялата възглавница:

*– Хайде, хайде, Миш,
вече спинкат, виж,
мишките в Париж.
Хайде още малко,
че ще бъде жалко,
ако клепки ти
си склопил почти,
а не щеш да спиш...*

– Имам пиш! – казва Оги. Всички деца знаят: това е много стара тяхна хитрост.

– Нямаш пиш! И не ме ядосвай, че...! – казва дядото. И отново друга възглавницата:

*– Хайде, хайде, Миш,
хайде, мой сладкиш!
Спят в гората всички
малолетни птички,
само едно птиче
тъй се инати, че
странно е, защо
тъй постъпва то?
Всички спят ноще
само то не ще.*

*Миш, Миш, Миш,
ако ти заспиш,
тайната тогаз
ще ти кажа аз:
тъй било, защото*

*бухалче било то!
Малко бухалче
като туй момче,
дето всяка нощ
ни умаломощ...*

– А защо не искало да спи? – пита в тъмното Оги.
– Защото бухалите – казва дядо му – спят денем, а нощем не спят.
– И не им ли се затварят очичките? – пита Оги.
– Не – казва дядото, – защото на тях клепките им са отдолу-нагоре и, като им натежат, не се затварят, ами се отварят още повече.

– А! – казва Оги. Това за клепките му се вижда много интересно. После прибавя: – Искам още една приказка.

– Само че последна! – съгласява се дядо му. – За какво да бъде?

– За една котка – казва Оги. – Но дълга!

– Добре – започва дядо му. – Имало едно време една котка и тя била дълга от нас до трамвайната спирка...

– Ама как може? – подскача Оги. Това е вече подигравка с него!

– Нали искаше „дълга“? – казва дядо му.

– Приказката да е дълга! – казва Оги.

– Пък аз разбрах за котката – казва дядото. – Добре. Значи, имало една обикновена котка и тя се казвала...

– Мърла! – изпреварва го Оги. Тяхната котка се е казвапа така.

– Чакай сега, кой разправя тук? – пита дядото.

– Ти – казва Оги, – но обаче аз искам за Мърла!

– Ще ти дам едно „но обаче“! Мърла я няма вече.

– Искам за нея!

– Добре. Тази Мърла, значи, си имала едно момченце за приятел...

– Оги! – казва Оги.

– Добре. И тя го запитала един ден: „Оги, може ли да изляза на улицата?“...

– Може – казва ѝ Оги от възглавницата. Той е забравил, че това е приказка. А дядо му продължава:

– „Защото аз вече излязох – казала Мърла. – Много ми се разхождаше!“ Разхождала се, разхождала се, и по едно време се спряла, мръднала си единия мустак, после другия, и казала: „Мяууу, мирише ми на валериан!“ А трябва да знаеш, че котките ужасно обичат тази миризма. Щом я подушат и тръгват към нея. И нашата Мърла тръгнала като пияна и запяла:

*„Ей ме, не ща,
но тръгвам все пак.
Има неща,
укрити във мрак.
Да, съществуват явления, значи,
необясними и надкотарачи!
Правя се, че
си ходя сама,
но ме влече
към таз миризма.
Да, съществуват...“*

Но, докато пеела тази песен (вярно, малко неразбираема за деца), в миг две ръце я сграбчили и мушналия в някаква торба, чул се шум на автомобил и това е всичко. Приказката свършила, и като я карала колата, Мърла си запяла самичка:

*– Миш, Миш, Миш,
време е да спиш...*

Но хитростта на дядото не сполучва.

– Тя е котка – казва Оги.

– И ти си Оги, но пак ти викаме „Миш“. Хайде сега!

*... Миш, Миш, Миш,
хайде да заспиш,
че ще провалиш
нашия престиж...*

– А къде я закарали? – иска да знае Оги. Той пита не от инат, а защото му е мъчно за Мърла.

— В зоологическата градина, къде! — казва дядото. — Там пазят такива редки животни като нея. Спи сега!

— Имам пиш!

— Нямах пиш и затвори очичките!

— Искам да пия вода!

— Не искаш да пиеш вода!

— Искам да си я вземем!

— Не може. Там има един милион котки и няма да я познаеш!

— Я!

— И след това ще ни прави пакости!

— Няма!

— Добре, но на твоя отговорност?

— На моя отговорност!

— Взимаме си я и заспиваш?

— Да!

Дядото въздиша дълбоко в тъмната стая. И продължава приказката:

— Значи Мърла си имала едно момченце...

— Оги! — казва Оги.

— По това се разбрахме. И този Оги си рекъл: „Отивам в зоологическата!“

— А как знаел, че е там?

— Как знаел ли? — казва дядото. — Ами така... Много просто... Знаел, защото тя, Мърла, като си играела с кълбото, конецът ѝ се завързал за опашката, и колата като тръгнала, той се размотавал в кухнята. Оги тръгнал по конца и я намерил. И като я намерил, си я взел в къщи. Хайде, сега вече да спим!

Но той е направил една голяма грешка.

— А другите? — пита го Оги.

— Кои други?

— Другите котки. Ти нали каза „един милион“!

— Ами да, казах! — въздиша още по-дълбоко дядото. — И тези

милион котки – такива, разни, от всички цветове – се били накатерили по решетките и се молели на Оги:

– „Тук сме от години,
ах, освободи ни!

– Мяу!

Бог те е изпратил,
наш безсънни Оги,
първи наш приятел
между вси двуноги!
Мяу!"

Оги им казал: „Не мога, не мога!" А те продължавали да мяукат:

– „За бога, за бога,
пусни ни навън!
Няма „не мога“,
щом е насън!"

– Но аз още не спя – казва Оги от възглавницата. – И търся само една!

– Прав си – казва дядо му. – Но котките не искали да знаят за това. Те замаякали още по-силно:

„Всяка от нас е една!"

„Всички сме тук без вина!"

„Съдбата ни е тук трагическа!"

„Това не е зоологическа!"

„Твойто зимно палто с каква кожа е то?"

– Дядо – казва Оги жално. – Може ли и тях да вземем?

Дядото само се чуди, защо е измислил приказката така тъжна, но утре пак ще трябва да го приспива с приказка, а откъде да ги измисля все нови?

– Не може! – казва той. – Тях утре. Всяка вечер по една. Хайде сега да спим. Доволни ли сме?

– Не сме! – казва в тъмното Оги. Жално му е за котките, които са останали зад решетката. А дядо му не го разбира.

– То се знае, ти си ненаситен – казва той. – Хайде сега!

Миш, Миш, Миш,
време е да спиш,
свойто копче ти
леко завърти...

Чувате ли? Отново спорят играчките от картонената кутия и Сьнчо от тъмния ъгъл. Едно тенекиено автомобилче се оплаква:

– *Аз – горкото, аз – горкото,
счупи ми се колелото,
поправи ме, Оги мило,
изкорми и туй кормило!*

Една смешна кукла се обажда:

– *Аз съм Арлекино,
тръгвай с мен на кино!*

Но гласовете на всички други играчки са станали тихи и не се разбират. Уж канят Огито на игра, а говорят като Сьнчо, който шепне нежно и приспивно:

*... сред сребърни нишки,
сред танци на мишки,
сред детски въздишки...*

Но Оги не иска да слуша и него:

– Не ми се спи! Искам да играя!

Той се е изправил в креватчето си и това вече ужасно ядосва дядо му.

– Слушай какво! – казва той много строго. – Да знаеш, че ще се скараме с тебе!

Но и Оги се нацупва:

– Иди си в кабинета да работиш! – казва той през сълзи.

– Какво? – казва дядо му. И Оги повтаря:

– Иди си в кабинета да работиш! – и брадичката му потреперва.

Колко е тихо в тъмната стая! Чува се как колелата на трамвая свирят на завоя. Сега малкият Оги се чувства виновен.

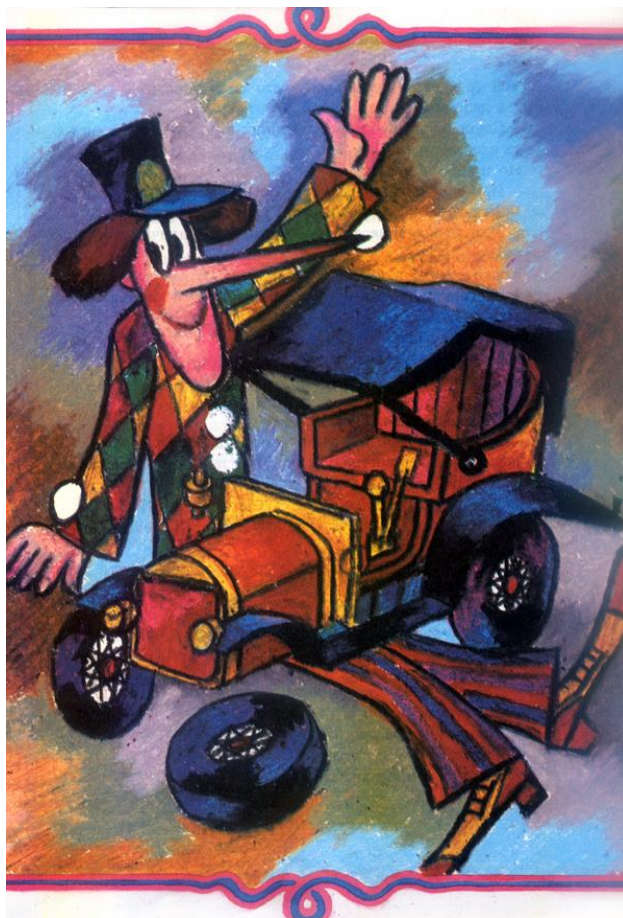
– Спиш ли, дядо? – пита тихо той.

– Не – казва дядото в тъмното.

– Е какво правиш?

– Мисля си.

– За какво си мислиш?

– За едно голямо животно – казва дядото.
Това е много любопитно за Оги. Той забравя за вината си.
– Какво животно?
– Такова – казва дядо му. – Което яде хартия.
– И Рекси яде – казва Оги. – Ти Рекси знаеш ли го?
– Как да не го знам!
– Аз му дадох един билет да яде и той го надупчи като машинката в трамвая.
– Хе-хе – засмива се дядото. – Хайде сега...
– А твоето животно какво е? Отде взима хартия да яде?
– От едно чекмедже.
– Какво чекмедже?
– Такова. Пред корема му.
– Кенгуру е значи! – отгатва Оги.
– Позна – съгласява се дядо му.
– Разправи ми за него!
– Не е за разправяне тя!
– Тогава аз ще я разправам! – казва Оги. Какво си мисли дядо му – че той не може да съчинява приказки? И той започва: – Имало едно време едно кенгуру и то си имало едно кенгурче и си играело с него...

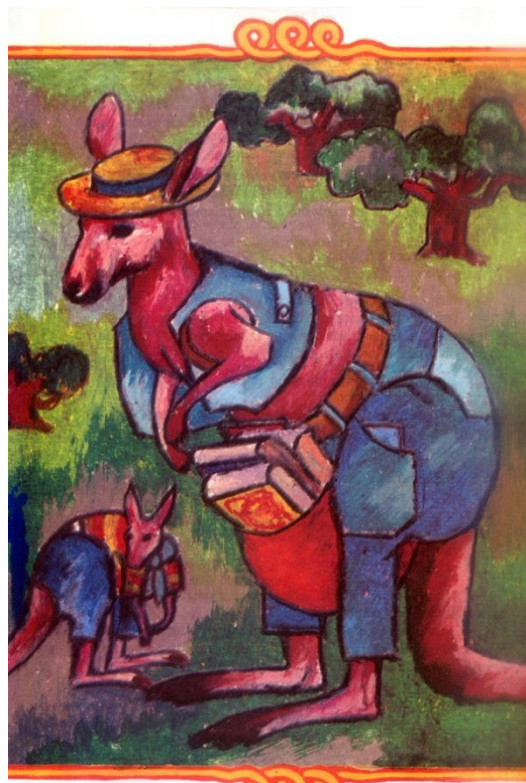
– Там е работата – казва дядото, – че не си играело. Кенгурчето все подскачало около него и го молело: „Хайде да си поиграем, бе, дядо! Хайде вземи ме в торбата си, бе, дядо! Но старото кенгуру си държало в торбата един милион книги и му отговаряло:

„Не може. В торбата държа си творбата!“

– Какво е „творба“, бе, дядо? – намесва се Оги.

– Тези книги, нали ти казах – обяснява дядо му. – Кенгурчето, и то не знаело какво значи „творба“ и старото кенгуру му обяснило, че това е:

„Единствен плод, единствен плод на съдържателен живот!“

„Ама и аз съм съдържателно! – примолило се кенгурчето. – Пусни ме да се гушна при него!“ Но старото кенгуру му отговорило:

*„В торбата ми няма
място за двама!
Бягай веднага,
недей ми дотяга,
че съм на косъм
да се ядосам!“*

„Искам да си играем! – казало кенгурчето. – Хайде, бе дядо! Хайде, бе, дядо!“ „Ама ти ще ме оставиш ли или ще ти плесна един!“ – казало старото кенгуру и вдигнало лапа. Тогава малкото кенгурче се разплакало: „У-у-у!“ – и го напуснало. Заминало си.

– А старото кенгуру защо не искало мъничко да си поиграе с него? – пита Оги. Вече никак не му се спи.

– Ами хайде де, виж му австралийския акъл! – казва дядото. – То разбрало, че е сгрешило, но било вече късно. Почнало да си търси внучето и да плаче:

*„Ах, какво направих,
как го изоставих!
То се е загубило,
то се е погубило!
Както голо рипа,
ще го спина грипа!“*

И както плачело, се досетило, че не само на внучето му, но и на самото него щяло да му бъде студено. Защото тази торба за какво, мислиш, му била дадена: то да топли внучето си, но и внучето да топли него! „Ах, ако го загубя, какво ще правя без него?“ – вайкало се старото кенгуру. Но при тези думи се досетило, че внучето му и до сега, като растяло, ставало всеки ден друго, и то, значи, всички дни, през които не било с него, го било загубвало! (Не го ли разбираш това? Нищо. Ще го разбереш като пораснеш.) „Глупаво творбесто млекопитаещо! – казало си старото кенгуру. – Бягай да го търсиш!“ А за да стигне до Австралия, където било отишло внучето му, трябвало да мине морето, и то скочило в него и заплувало. Но морето било много голямо и старото кенгуру започнало да губи сили и за малко щяло да се удави, защото книгите в торбата му натежали...

– Намокрили се – допълва Оги.

– Да – съгласява се дядо му. – И то почнало да ги изхвърля една след друга, една след друга, и най-после стигнало до брега на Австралия. И понеже било много уморено, легнало на пясъка и заспало.

– Ама ще си намери ли внучето? – пита Оги.

– Разбира се – казва дядо му. – Само че първо трябва да си почине. Хайде, спи, кенгуру! Спинкай и ти, Огенце!

*Време е да спиш,
на, за пример виж:
даже кенгурото,
дето е прочуто
с дългия си скок,
спинка със дълбок
на един хълбок,
а пък ти не спиш,
мой чудесни Миш,
мое малко внуче,
мое кенгуруче,
мое кукумяче,
мое „но обаче“...*

Чувайте: приспивката на дядото става все по-тиха, по-бавна, по-сънна. Играчките в картонената кутия са заспали, а Сьнчо от тъмния ъгъл е изпълнил цялата стая и шепне вече в двете ушенца на Огито, в дясното и в лявото:

*„... колкото пъти,
колкото пъти
съм ти идвал на гости,
ти спиш във леглото...“*

– Аз не спя! – казва Оги на Сьнчо.

Сьнчо е много учуден и престава да шепне:

– Не спиш ли? Че кой хърка?

– Дядо.

– А ти защо не спиш?

– Защото не довършихме приказките – прошепва Оги. – И червея го глътнаха, и котките останаха за утре, и кенгурчето не се намери!

– Това ли било! Те, възрастните, какво разбират от приказки! – казва Сьнчо. – Сега ще ги довършим с тебе. Само трябва да държиш здраво копчето си. И значи така: на другата сутрин старото кенгуру се събудило, намерило милото си кенгурче и двамата се прегърнали, за да

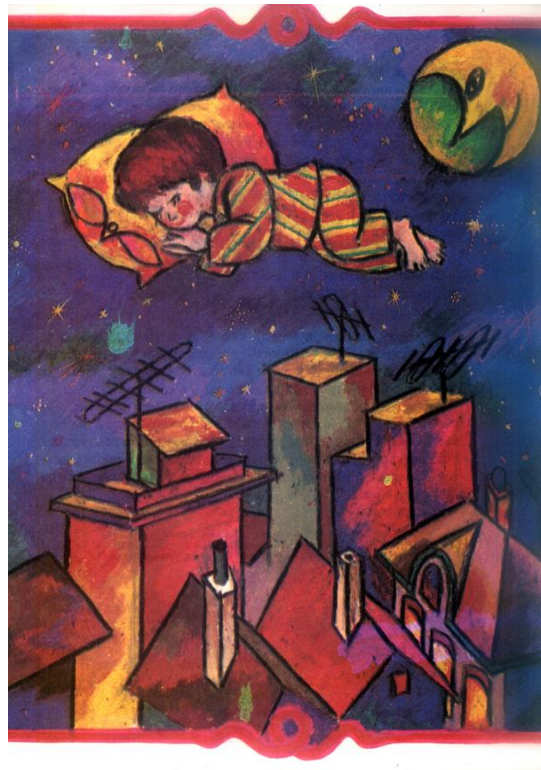
не се разделят вече никога. Котките също изскочили от клетката, защото пазачът им бил забравил да я заключи. А пък червеят, него рибката го била лапнала, само че малко напротив, и той изскочил жив и здрав от устата ѝ и запял:

*„Скачайте! Ура! Ура!
Всички да играят!
Приказката е добра,
щом добър е краят!”*

Само че, драги Оги, знаеш ли какво, аз отдавна искам да те попитам нещо. Каж ми, на тебе клепките ти отдолу-нагоре ли са или отгоре-надолу, защото ако са отгоре-надолу, значи, че са може би отдолу-надолу, а пък ако са отдолу-надолу...

Думите на Сърчо стават все по-неясни. Вече не се разбира какво говори. В стаята е тихо. И какво става? Бялата възглавница се помръдва, издига се във въздуха и леко излита през стъклото на прозореца, носейки със себе си малкия Оги – той е заровил бузка в нея и стиска в ръчица копчето на пижамката си.

Сладък сън, Оги!

Източник: <http://www.ludost.bg0.eu/kopche3.htm>

Материала подготви: Десислава Бейска

Провери: Диляна Гаджева